

MENINGER

Tips: 52 72 22 22
E-post: tips@h-avis.no
sms/mms: HAVIS TIL 2005

Einar Tho, Ansvarlig redaktør
Gaute-Håkon Bleivik, Nyhetsredaktør
Lillian Haug Sortland, Utgaveredaktør
Inger T. Holgersen, Publiseringsredaktør

Øystein Vormestrand,
Administrerende direktør
Postadresse: Haugesunds Avis,
Postboks 2024, 5504 Haugesund

Haugesunds Avis
Grunnlagt i 1895 av Bernt Seland

HAUGESUNDS AVIS MENER

Tydelig på hva?

På en måling fra ANB denne uken degraderes Ap til landets nest største parti, noen desimaler under Høyre. Profileringer i saker og interne brytninger etter høstens katastrofevalg later ikke til å snu trenden. Og så mange holdepunkter gir vel heller ikke Valgundersøkelsen 2017, hvor Statistisk sentralbyrå og Institutt for samfunnsforskning nå har presentert første del, om velgervandringer mellom partiene. De foreløpige resultatene viser at så mange som hver tredje velger stemte på et annet parti i år enn ved 2013-valget. Suksesspartiet Sp hentet 23 prosent av sine velgere fra Ap. Tre av ti SV-velgere stemte Ap forrige gang.

Totalt sett var det en langt sterkere velgervandring mellom partier som står hverandre nær enn på tvers av den tradisjonelle blokkgrensen i norsk politikk. Som valgforsker Bernt Aardal påpeker, gir dette intet godt utgangspunkt for dem som er opptatt av å bygge et flertall på rødgrønn side. Og Ap hentet minimalt med såkalte lillavelgere i grenselandet mot de borgerlige. En utbredt analyse og en gjennomgående kritikk går ut på at Ap var for utydelig i valgkampen. Spørsmålet som fortsatt mangler et fasitsvar, er hva tydeligheten skulle gå ut på.

Sp lyktes med sin mobilisering mot forvaltningsreformer samt en del annet fra Regjeringen. Ap er innforstått med nødvendigheten av de fleste reformene. I noen tilfeller har partiet derfor inngått forlik med regjeringspartiene, i andre gått inn for visse justeringer med varierende grad av tydelighet, eller kommet haltende etter Sp. Men styringspartiet Ap ville uansett vært dømt til å tape et kappløp med Sp under kampropet «sentralisering».

For Ap lyder det heller ikke som noen snarvei å bli mer tydelig i for eksempel klima- eller asylpolitikken, der konkurrentene på rødgrønn banehalvdel alltid vil ha mer å gå på - og hvor Ap har sterke krefter innen oljeindustri og på grunnplanet å ta hensyn til.

Et «mer rødgrønt» Ap kunne kanskje ha fått flere velgere opp fra sofaen og ned fra gjerdet, kanskje ikke, mens et mindre forliksorientert og mer blankpusset Ap kunne tenkes å ha en mobiliserende effekt på borgerlig side. Strategi-debatten og oppropene mot ledelsen vil nok rulle videre i den tidligere «ørnen blant partiene».

Spørsmålet som fortsatt mangler et fasitsvar, er hva tydeligheten skulle gå ut på.

på fredag

Tusen takk, Vibekke!

Positiv og takknemlig. To ord. To enkle ord som er så uforståelig vanskelige å implementere i hverdagen. Likevel var det akkurat disse to ordene hun hadde festet seg ved, Vibekke Berge, da hun ble spurt om hvordan hun klarte å takle hverdagen etter å ha blitt rammet av hjerneslag i en alder av 31 år. Klumpen i halsen vokste seg større og større mens jeg så ferdig TV-innslaget på TV2.

Jeg er en blautfisk som blir rørt av de enkleste ting. En fin sang på radioen, en tekstlinje i en bok, en tilbakemelding fra en leser, en FKH-seier i cupens semifinale ... det skal ikke så mye til før jeg står der og tørker tårene. For et par uker siden gjorde jeg det igjen da jeg så intervjuet på God Morgen Norge med Vibekke Berge. For de av dere som ikke kjenner henne, eller hennes historie, så er det kanskje nok å vite følgende:

Vibekke Berge var bare 31 år da hun fikk hjerneslag, en tilstand som vanligvis ikke rammer så unge mennesker. Før slaget var hun en sprudlende og energisk ildsjel her på Haugalandet. En stor ressurs og et overskuddsmenneske. Hjerneslaget snudde opp ned på tilværelsen for henne, for mannen hennes Nils Halvor, og for barna. På et øyeblikk var alt endret, og hun måtte lære seg å leve livet på nytt. Overskuddet, energien og pågangsmotet var borte. De enkleste ting måtte læres på nytt. Kreftene som var igjen måtte fordeles og prioriteres på noen få utvalgte oppgaver. Hun orket ikke mer enn det aller viktigste.

GEIR TANGEN

Forfatter og lærer, Haugesund.

Sentralbord:
52 72 00 00

Kundesenter:
52 72 05 10

Kundesenter på nett:
http://minside.h-avis.no
Åpningstider kundesenter:
Hverdager:
Kl. 08.00-16.00.
Lørdager:
Selvbetjeningsløsning på
telefon eller nett.

UTEBLITT AVIS

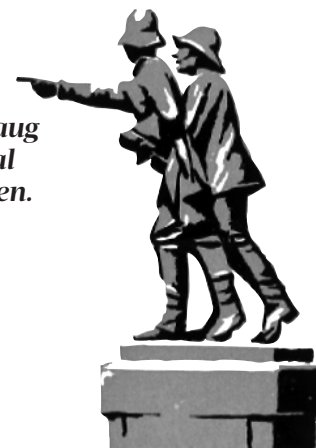
På nett:
http://minside.h-avis.no
Eller ring 52 72 05 10.
E-post:
abonnement@h-avis.no
Haugesunds Avis forbeholder seg retten til å lagre og utgi alt innsendt og innkjøpt materiale i elektronisk form.

Trykk:
Schibsted Trykk
Bergen AS

P Haugesunds Avis arbeider etter «Vær varsom!»-plakattens regler for god pressekikk. Lesere som mener seg berørt av urettmessig avisomtale, bes ta kontakt med redaksjonen. Pressens Faglige Utvalg (PFU) er et klageorgan, som er oppnevnt av Norsk Presseforbund for å behandle klager mot medier i presseetiske spørsmål. Adresse: Postboks 46, Sentrum, 0101 Oslo. Telefon: 22 40 50 40. Faks: 22 40 50 55.

– Elever ved Grindhaug skole på Karmøy skal synge for sang i skolen.

– Den tonen liker vi.

FEM ÅR senere sitter hun i God Morgen Norge sitt studio på Aker Brygge og forteller sin historie. Jeg har lest historien noen dager tidligere i VG. Hva var det ved akkurat hennes skjebne som gjorde at jeg stanset opp, ble berørt og grepet? Var det utelukkende et resultat av at jeg har hatt sykdommen tett på livet denne høsten, eller var det noe annet? Noe mer? Noe som griper dypere enn min egen private sfære?

Svaret er enkelt ... Det var disse to ordene som satte seg. Positiv og takknemlig. To ord som for henne oppsummerte hvordan hun og mannen klarte å løfte hverandre opp fra knestående, og møte livet og dagen på nytt. Ordene var blitt en livsfilosofi for dem. Være takknemlig for hver eneste dag en får, for hvert lille glimt av solskinn i hverdagen, for de ørsmå tingene som vi tar som en selvfølge hver eneste dag.

I tillegg til det å møte utfordringer, oppgaver og bekymringer med positivitet. Det høres så ufattelig enkelt ut, men jeg vet hvor vanskelig det må være å tenke slik, å være slik, når en til stadighet får nye knyttnever midt i fleisen.

JEG KJENNER ikke Vibekke og hennes familie godt nok til å kunne si om det har vært slik som jeg beskriver her, men jeg kan leve tenke meg at det har vært en del drømmer som har gått i grus på veien. Små eller store ting en skulle gjøre, og som en hadde gledet seg til, men som en ikke orket da dagen kom. Sosiale sammenkomster, jobb, feriereiser, besøk fra venner og familie ... Lista er lang over enkle ting som plutselig kan bli uoverkommelige når sykdommen griper tak.

Det er så lett at en slutter å være menneske, og blir til en sykdom - en diagnose. Tilstanden blir så altopplukkende i alt en gjør og foretar seg, at det å kunne glede seg over noe fint blir underordnet.

På samme måte kan jeg tenke meg at det må være like vanskelig for dem som står rundt den syke å klare å opprettholde det å være medmenneske, omsorgsperson og i noen tilfeller sjelesørg.

I den sammenhengen synes jeg det er så fantastisk å høre Vibekke snakke om takknemlighet og positivitet. To ord en ikke forbinder med det å få hjerneslag i starten av 30-årene.

Det fikk meg til å ta en skikkelig selvransakelse den dagen jeg så henne på TV. Jeg snudde fokuset, og begynte å minne meg selv på alt jeg har i livet mitt som jeg bør være takknemlig for, men likeså viktig, å tenke positivt rundt problemer og utfordringer som dukket opp.

DET ER ikke bare lett. Når uskyldige barn rammes, når problemene som tårner seg opp synes uløselige, eller når en sykdom river bort noen du er glad i, så skal vi altså gå rundt å være positive og takknemlige. Det føles litt som å rope Halleluja mens Armageddon suser rundt ørene på deg. Men løsningen er ikke å grave seg ned. Vi skal selvsagt sørge, men ikke bli sorgtung. Være skeptiske, men ikke ha svartsyn. Være oppgitte, men ikke gi opp. Det finnes alltid lyspunkter, og jeg tror på at en har det bedre i tuffe tider om en våger å være positiv.

Uansett om ulykken rammer oss så har vi det mye bedre enn 90 prosent av jordens befolkning i dag, og langt bedre enn alle våre forfedre hadde det. Vi er faktisk griseheldige, og burde lære av Vibekke og Nils Halvor. Selv når alt har virket motløst og uoverkommelig, har de valgt å være positive og takknemlige. Det står det respekt av.

Som nylig avdøde Per Fugelli sa det: «Vi lever i det tryggeste sekund i historien, på det tryggeste sted på kloden. Nyt det!»

Tusen takk, Vibekke - for at du åpnet øynene mine for alt det positive som skjer, og alt det vidunderlige jeg har å være takknemlig for.

Dagen

ARNSTEIN OLAISEN
Journalist

JEG ER blitt fortalt at som barn kom jeg hjem en ettermiddag og var stolt som en hane. Jeg kom rett fra Lavi Mat i Spannavegen, der jeg hadde mast meg til jobb og fikk sortere flasker og putte poteter fra sekker til poser.

To kvelder i uka. Ti kroner timen. Verdifull lærdom.

«Endelig er jeg med i arbeiderbevegelsen», skal jeg ha sagt. Lagergutten. Jeg var ti år og ble der til etter gymnas.

NÅ ER sannheten at jeg aldri har vært med i arbeiderbevegelsen. Det jeg finner mer interessant, er deltakelse i bevegelsen som arbeider.

Stoltheten har aldri lagt seg. Å få lov til å gå på jobb kan ikke betales med penger.

Politisk er jeg rød og blå, farget av hele paletten, heier på arbeidsverdskapning.

FOR ALT vi vet finnes det trygdesnylteri og folk som er arbeidssky. Som ikke vil.

Dem om det. De har neppe oppdaget hvor utviklende, lærerikt og sosialt betydningsfullt det er å gå på jobb.

Alle arbeidsføre skal være takknemlige med tanke på folk som er for syke eller som ikke kan eller får delta.

LEDIGHETEN GÅR nedover. Flere er i arbeid, melder Nav.

Samtidig viser det seg at vi i Norge har det bra på jobb.

En europeisk arbeidsmarkedsundersøkelse gjør rede for at 94 prosent er fornøyd, og har det langt bedre enn ellers i Europa. De fleste i Norge har et arbeid som motiverer til å gjøre en god jobb, ifølge forskning.no.

Bevegelsen som arbeider - vi gjør åpenbart mye rett. Det er bare å jobbe videre.